

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3708

гр. София, 07.05.2013 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в закрито заседание на 07.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

като разгледа дело номер **6322** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на [фирма] чрез адвокат Б. срещу заповед № РД 11-718/01.06.12г. на изпълнителния директор на Българска агенция по безопасност на храните. С цитираната заповед се нарежда организирането на санитарно клане на 1200бр. агнета, конфискувани във връзка с премаркирането им и подготовката за изнасянето им за Р.. Жалбата е депозирана пред Административен съд София област, който със свое разпореждане на основание чл. 135, ал.2 от АПК я е изпратил по подсъдност на Административен съд – София град. С оглед дадените на жалбоподателя указания с разпореждане на съда от 10.07.2012г., същият е заявил, че поддържа жалбата, както е предявена.

Като основания за цитираната заповед са посочени чл. 5, ал.1, т.2 и ал.2, т.1 от УП на БАБХ, както и постановление № 4222/12г. на И. П. – прокурор при окръжна прокуратура – П.. От същото (л.9) става ясно, че се касае за агнета иззети от обект в [населено място], [община].

По делото (л.26) е приложено разпореждане № 002 за спиране на експлоатацията на животновъден обект от 08.06.2012г. , издадено на основание чл. 139а, ал.2, т.2 от Закона за ветеринарномедицинската дейност (ЗВМД). От него е видно, че за постоянно се спира експлоатацията на животновъден обект рег. № 41170100, намиращ се в [населено място], общ. С., собственост на Н. Д. А., управител на [фирма].

С оглед установяване на правния интерес на жалбоподателя от оспорване на процесната заповед с молба от 27.11.2012г. същият е приложил договор за наем от 02.05.2012г., сключен с [фирма] като наемодател. По силата на този договор наемателят наема стопански постройки и обор, находящи се в [населено място], с които да си служи като депо за търговски цели. Като доказателство, че жалбоподателят е собственик на 1200бр. агнета – обект на процесната заповед, същият е приложил 2бр. фактури от 28.05.2012г. за закупени 1200бр. такива, товарителница за 600бр. и опис на ушните им марки, поставени в държавата, от която

са внесени. За другите 600бр. липсва товарителница, към която да е приложен опис на ушните марки на животните – обект на превоза.

По делото е изслушана и приета съдебно-ветеринарна експертиза, която сочи на множество нарушения при вноса на животните, свързани с отстраняване на оригиналните ушни марки, липсата на български такив, липсата на ветеринарномедицински свидетелства и невъзможност да се установи идентичност между иззетите и унищожените агнета.

В сз на 21.03.2013г. процесуалният представител на ответника е представил незаверен препис от удостоверение за регистрация на животновъден обект № 787/03.05.2012г. От него е видно, че на името на жалбоподателя като собственик е вписан животновъден обект с рег. № 4117-0100 в [населено място], [община]. Пълномощникът на жалбоподателя е оспорил цитираното удостоверение като е заявил, че не е собственик на животновъдния обект, не разполага с оригинал на такова удостоверение и е поискал ответникът да го завери или представи оригиналът му за сверка. В същото заседание съдът е указал на жалбоподателя, че в 7-дневен срок следва да представи доказателства, че е уведомил съответния официален ветеринарен лекар за пристигането на животните в обекта, който ползва и че ги е предоставил за идентификация по чл. 132, ал.1, т.3 от ЗВМД. До момента такива доказателства не са представени.

В свое писмо от 09.04.2013г. ответникът заявява, че не разполага с оригинала на оспорения документ, тъй като същият е изискан и предаден на Областна дирекция на МВР – [населено място]. В своя молба от 30.04.2013г. жалбоподателят отново твърди, че не е собственик на животновъден обект с рег. № 41170100.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.7, ал. 2, т.1 от ЗВМД в редакцията му към момента на издаване на оспорения акт, в БАБХ се водят публични регистри на животновъдните обекти и техните собственици. За регистрацията БАБХ издава съответно удостоверение, т.е. правото за извършване на съответната дейност се поражда с регистрацията в съответния регистър. Освен собствениците на животновъдните обекти, чл. 132 от ЗВМД борава и с понятието „собственици на селскостопански животни”. За тях не се водят отделни регистри, а и видно от текста на разпоредбата, на същите са вменени задължения като собственици на животновъдния обект, т.е. същите могат да извършват дейности с животни в такъв обект само доколкото са регистрирани като собственици на този животновъден обект. Настоящият състав счита, че ползвателят на животновъдния обект, какъвто е жалбоподателя съобразно предоставения от него договор за наем на л. 183-186 от делото, не може да извършва самостоятелно дейност в животновъден обект, доколкото ползвателят не подлежи на регистрация в публичните регистри на БАБХ съобразно ЗВМД в редакцията му към момента на постановяване на оспорения административен акт. Ползвателят по тази редакция на закона има само задълженията по чл. 131, ал.3 и 5 от ЗВМД, които обаче не му дават право да извършва самостоятелно дейност в животновъдния обект. Поради това извършването на такава без съответна регистрация представлява нарушение на закона, от което не могат да се черпят права, включително да се оспорва процесния акт. Активно легитимиран да оспорва същият е само собственика на животновъдния обект.

Съгласно чл. 139а, ал.2, т.2 от ЗВМД извън случаите на ал.1, при установяване на

нарушения на забрана по чл. 139, ал.1 официалните ветеринарни лекари в зависимост от вида и тежестта на нарушението издават разпореждане за затваряне на животновъден обект. В ал.3 на същата разпоредба е посочено, че при прилагане на тази мярка животните в обекта се насочват за санитарно клане. Разпоредбата е императивна и изпълнявайки я административният орган действа в условията на обвързана компетентност от разпореждането по чл. 139а, ал.2, т.2 от ЗВМД. Видно от същото е, че собственик на животновъдния обект е Н. Д. А., управител на [фирма] и само той има евентуален интерес от оспорване на това разпореждане. Това е така и защото върху собственикът на обекта тежат задълженията да осигури вписване в регистъра на обекта на процесните животни с идентификационните номера на страната на произход, с подменените средства за идентификация и посочване на връзката с предишната идентификация на животното; дата на пристигане в обекта; номер и копие от ветеринарномедицинското свидетелство за придвижване, с което животните са пристигнали в обекта; номера на индивидуалните средства за идентификация на животните, с които са пристигнали в обекта; информация за заменяне на индивидуалните средства за идентификация с български; новите български идентификационни номера на животните; при напускане на обекта - дата на отпътуване и име на превозвача и регистрационен номер на транспортното средство, както и задължението да информира официалния ветеринарен лекар, отговарящ за съответната община, за всяко постъпило или напуснало обекта животно, за всяко раждане и смърт, както и за датите на тези събития в срок до 3 работни дни от настъпването им, както и че е подал информацията по чл. 24, ал.3 от ЗВМД и по чл. 132, ал.1, т.1 и 2 от ЗВМД и е предоставил животните за идентификация по чл. 132, ал.1, т. 3 от закона. Жалбоподателят като ползвател на обекта няма такива задължения и не е представил доказателства, че е изпълнил същите. Следователно активно легитимиран да оспорва процесната заповед е собственикът на животновъдния обект, който е затворен по реда на чл. 139а, ал.2, т.2 от ЗВМД.

Собственикът на животни може да защити правата си като претендира обезщетение по общия исков ред.

Предвид изложеното и като взе предвид обстоятелството, че жалбоподателят оспорва че е собственик на животновъден обект в [населено място], общ. С., Пловдивска област, счита, че същият няма правен интерес от оспорване на процесния акт и жалбата му се явява недопустима на основание чл. 159, т.4 от АПК. Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на [фирма], чрез адвокат Б., срещу заповед № РД 11-718 от 01.06.2012г. на изпълнителния директор на БАХБ.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. дело 6322/2012г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от изпращане на препис от определението на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

